

YA VARSA

Kutsal gün ve aylarda inananların İmani ve ameli davranışlarından dolayı imansızların rahatsızlığının deprenişine, mü'minler olarak kızmayalım, anlayışla karışalayalım. Çünkü onların "Yok" dediklerine insanların inanması ve inandıklarının gereğini yerine getirmesi, onları rahatsız ediyor. Tıpkı mahalledeki ahlaksız bir kadının o mahallede rahat edebilmesi için mahalledeki bütün kadınların kendisi gibi olmasını istediği gibi, bunlar da istiyorlar ki herkes kendileri gibi inançsız olsun da "Allah- Ahret- hesap – kitap" gibi konuların akıllarına gelip rahatsız olmasınlar. Buna mani olamayınca, şeytanlarının dürtüsüyle çıkışlar yaparak onlar da kendi şeytanlarını memnun etmeye çalışıyorlar.

Son haftanın konusu; çağdaşlığı savunayım derken 4000 yıl öncesi "LUTİLİĞİ" (eşcinselliği) savunan Ankara ve İzmir Barosunun ne kadar çağdışı bir anlayışa sahip olduklarına hep beraber şahit olduk. Bu iki baroya DİB hukuk bürosu güzel bir cevap verdi. Bu konunun ayrıntısına girmeyeceğim.

İmansızlık modası, günümüzün değil, dün de dillendirilen eski bir moda.

Hz. Ali zamanında imansızlardan biri Hz. Ali'ye "Ya Allah, ahret yoksa?" diye itiraz etmiş. Buna karşılık Hz. Ali'nin cevabı aynı kısalıkta olmuş: "Ya varsa?" devamla da "Eğer senin dediğin gibi ahret yoksa ben ne kaybederim?" der. "Kıldığım namazı spora say, yaptığım Haççı seyahate, tuttuğum orucu perhize say. Bütün bunların neticesinde ahrete imanımından dolayı ben ne kaybederim?" diye cevapladıktan sonra, Hz. Ali yine: "Ya varsa?" diye cevabını tekrarlar.

Allah'a inanmadığını her yerde, her zaman toplum önünde beyan eden meşhur profesörümüz geçenlerde katıldığı bir TV. Programında şoförüyle 12 saatlik tehlikeli mağara gezintisinde şoförü Şaban ile kaybolur. Korkan şoförü dua etmeye başlayınca "hemen kes dedim. Dua edersen bana edeceksin. Bu mağarayı ben biliyorum, ancak buradan seni ben çıkartırım." Dedim. Dışarıya çıktık. Şaban "Allaha şükür" dedi. Ben de: "Kime şükrediyorsun bana şükredeceksin, seni mağaradan ben çıkardım" dedim.

Yine bu profesörümüz gibi prof. unvanlı bir tartışmacı 80 öncesi Ramazan ayında girdiği bir TV. Tartışmasında "Ben Laboratuarda inceleyip de göremediğim bir şeye inanmam." demişti. Tartışmada yer alan konuşmacılardan diğeri, bu profesöre karşılık olarak: "Ben de senin tabirinle "Tanrı" senin laboratuvarının içine sığdırılacak kadar küçük bir şey ise, ben de hâşâ o "Tanrı"ya inanmam." demişti.

Yıllar önce ülkemizin ünlü ve zengin bayanlardan biri de aynı şekilde bir TV. Programında "Benim Allah'a minnet borcum yok. Kadere de inanmam. Her şeyi ben kendim yaptım ve yarattım. Her şeyi ben aklımla ve gücümle elde ettim. Her şeyi ben planladım." diye efelenmişti. Ama aynı bayanın ileri yaşının sonucu, bütün makyajına rağmen yüzündeki kaz ayakları gizlenememiş, floriyle sakladığı çenesinin altı sarkmış, boyun derileri buruşmuş bütün parası ve akli yaşlanmasına mani olamamıştı.

Geçenlerde bir dostum anlattı. İzmir'de sokakta adres tarifi için sorduğu bir vatandaşa, tarifi karşılığında "Allah razı olsun" dediğinde, "Allah'a değil, bana teşekkür et. Sana yol tarifi yapan Allah değil, benim." diye karşılık verdiğinde, dostum: "Nutmum tutuldu ne diyeceğime şaştım kaldım." diye anlatmıştı.

Bu tiplere anlayabileceği şekilde desek ki: "Aklımıza inanıyoruz, ama bugüne kadar kaç kişi aklını gördü? Akıl, gözle görülen ve elle tutulan bir şey olsaydı, onun da icabına bakılırdı. Bu imansız profesör akli kimseye bırakmazlar hepsine sahip çıkarlar. Geri zekâlı çocuğunun kafasına yükleyebildiği kadar akıl yüklerdi. Eline düşen garip gurabanın çocuklarının bile aklını çalarlar, kendi çocuğunun beynine zerk ederdi. Ama laboratuvarında inceleyip gözle göremediği için geri zekâlı çocuğuna akıl veremiyor."

1950 yıllarında yaşanmış bir olayla yazımı bitireyim. Bu yıllarda Bursa Erkek lisesinde (X) öğretmeni bir meslektaşımız dersini anlatacağı yerde hep konuyu ateistliğe getirerek imansızlığı anlatmış. Görev yaptığım bir okulda da (x) meslektaşımız da aynı metodu uygulardı.

Bursa'daki meslektaşımız görev süresi boyunca hep ateistliği anlatmış. Emekli olduktan sonra bir dost sohbetinden etkilenerek tövbe etmiş, Bursa ulu camiine kendini kapatarak tövbe etmeye başlamış. Dostlarından biri, senin tövben Ulu camide tövbe etmekle olmaz. Git o çocukların isimlerini tespit edip nerede bulursan, bulabildiklerine söylediklerinin yanlış olduğunu duyurmakla olur." deyince, doğru okul müdürünün odasında soluğu alır. Müdürden mezun ettiği öğrencilerin adreslerini ister. Okul müdürü de yardımcı olur, adresleri verir.

Adresine ulaştığı her öğrencisine: " **yavrum ben size böyle böyle dedim ama yanlış demişim o söylediklerime inanmayın**" deyince. Çoğu öğrencisinden aldığı cevap:

" **Hocam biz zaten seni "gâvur hoca" olarak biliyorduk ve söylediklerine inanmıyorduk**" cevabını alınca sevinir, tekrar Ulu camiye giderek şükür secdesine kapanır.

Yazımın girişinde de vurguladığım gibi, İmansızlık yeni bir moda değil. Dünde vardı, bugün de var, yarın da var olmaya devam edecek. Ama bunların sayısı insanlık tarihinde devedeki tüylerden bir tanesi bile değildir. Bunlar sanıyor ki söylemlerine bu millet inanıyor. Millet zaten bunlar hakkında hükmünü verdiği için konuşmaları sinek vızıltısı kadar toplumda yankı yapmıyor. Bu tiplere en güzel cevabı da yine yıllar öncesinden bizim Derviş Yunus vermiş.

" **Bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin demedim mi?"**